

Sygn. akt III AUa 1492/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 czerwca 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący: SSA Beata Michalska (spr.)

Sędziowie: SSA Janina Kacprzak

SSA Anna Szczepaniak-Cicha

Protokolant: st. sekr. sąd. Aleksandra Słota

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 10 czerwca 2016 r. w Ł.

sprawy **J. B.** przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w T.**

o emeryturę

na skutek apelacji J. B.

od wyroku Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim

z dnia 10 czerwca 2015 r. sygn. akt V U 6067/14

oddala apelację.

Sygn. akt III AUa 1492/15

UZASADNIENIE

Ubezpieczony J. B. w dniu 28 lipca 2014r. odwołał się od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w T. z 25 czerwca 2014 r. odmawiającej mu prawa do emerytury w niższym wieku na podstawie art.184 ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (j.t.: Dz.U. z 2015r., poz.748 ze zm.). Ubezpieczony domagał się emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach w Spółdzielni (...) w O. od 18 października 1980r. do 31 grudnia 1998r. na stanowisku konserwatora maszyn i urządzeń.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, wskazując , że wnioskodawca nie udowodnił wymaganego okresu 15 lat pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim wyrokiem z 10 czerwca 2015 r., w sprawie o sygn.akt VU 6067/14, oddalił odwołanie.

Rozstrzygnięcie zapadło po dokonaniu następujących ustaleń faktycznych i prawnych:

J. B., ur. (...), złożył w dniu 13 czerwca 2014r. wniosek o przyznanie mu prawa do emerytury. Na dzień 1 stycznia 1999r. wnioskodawca udowodnił staż pracy wynoszący ponad 25 lat. Organ rentowy nie zaliczył do pracy w warunkach szczególnych żadnego okresu zatrudnienia. Wnioskodawca przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego, ale złożył wniosek o przekazanie zgromadzonych środków na dochody budżetu państwa.

Jak ustalił Sąd pierwszej instancji, od 18 października 1980r. do 10 grudnia 2001 r. wnioskodawca był zatrudniony w Spółdzielni (...) w O.. W świadectwie pracy wskazano, że pracował na stanowiskach konserwatora maszyn i urządzeń oraz elektryka. Zgodnie z umową o pracę z 18 października 1980r., wnioskodawca został zatrudniony w ww. spółdzielni na stanowisku elektryka – konserwatora maszyn i urządzeń. W angażach stanowisko pracy wnioskodawcy określano jako elektryk – konserwator maszyn i urządzeń oraz elektryk.

Jak ustalił Sąd Okręgowy, Spółdzielnia (...) w O. to był zakład odzieżowy, który produkował kurtki, odzież ochronną. W spółdzielni była szwalnia i krojownia, gdzie pracowali krojczy, szwacze, lagowacze i kreślarze. Ponadto w spółdzielni był dział obsługi zakładu szwalni, gdzie byli zatrudnieni konserwatorzy, elektrycy, kontrolerzy jakości produkcji i mechanicy maszyn szwalniczych. Do obowiązków wnioskodawcy należało konserwowanie maszyn szwalniczych, agregatów szwalniczych, kompresorów i wytwornic par do agregatów. Ponadto wnioskodawca wymieniał i remontował sprzęgła w maszynach szwalniczych, wymieniał tarcze sprzęgłowe, przyklejał tarcze, wymieniał zawory, dysze i odkamieniał pojemniki agregatów do prasowania. Wnioskodawca, mimo zapisu w angażach, nie wykonywał prac elektrycznych. W spornym okresie wnioskodawca nie wykonywał czynności klejarza ani prasowacza.

W świadectwie pracy z 11 grudnia 2011r. pracodawca wskazał, że wnioskodawca wykonywał prace w warunkach szczególnych w okresie od 18 października 1980r. do 10 grudnia 2001r. na stanowisku konserwatora maszyn i urządzeń, wskazanym w Dziale VII, pkt 4, ppkt 17 wykazu A, stanowiącego załącznik do uchwały Nr 106 Zarządu Centralnego Związku Spółdzielni (...) z 20 lipca 1983r.

Czyniąc rozważania prawne, Sąd pierwszej instancji powołał art. 184 ust 1 i 2 oraz art. 32 ustawy o emeryturach i rentach z FUS oraz rozporządzenie Rady Ministrów z 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r., nr 8, poz. 43 ze zm.). Sąd Okręgowy przytaczając stanowisko orzecznictwa, wskazał, iż świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach nie jest dokumentem urzędowym w rozumieniu art. 244 § 1 i 2 k.p.c., gdyż podmiot wydający to świadectwo nie jest organem państwowym ani organem wykonującym zadania z zakresu administracji państwowej. Świadectwo pracy traktuje się w postępowaniu sądowym, jako dokument prywatny, który podlega kontroli zarówno co do prawidłowości wskazanych w nim faktów, jak i co do prawidłowości podstawy prawnej. Sąd, a także organ rentowy, są zatem uprawnione do weryfikacji danych zawartych w świadectwie wykonywania prac w warunkach szczególnych, wystawionym przez pracodawcę (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 listopada 2004 roku, I UK 15/04, OSNP 2005/11/161).

Ponieważ Spółdzielnia (...) w O. była zakładem odzieżowym, prace przy szyciu odzieży nie mogą być zakwalifikowane jako prace wykonywane w przemyśle włókienniczym. Przemysł włókienniczy jest bowiem gałęzią przemysłu lekkiego zajmującą się przetwórstwem surowców na włókna, tkaniny i dzianiny. Nie należy do tego przemysłu szycie odzieży, a więc prace związane z przetwórstwem gotowych tkanin i dzianin. Z tych względów wnioskodawca nie wykonywał żadnych z prac określonych w dziale VII, poz. 4 wykazu A, stanowiącego załącznik do cyt. rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983r. Pod pozycją tą wymienione są bowiem prace przy produkcji i wykańczaniu wyrobów włókienniczych, a nie odzieżowych. Z tych samych przyczyn nie można pracy ubezpieczonego zakwalifikować z działu VII, poz. 4 pkt 17 wykazu A stanowiącego załącznik do cyt. uchwały nr 106 (...) z dnia 20 lipca 1983r. W ocenie Sądu Okręgowego, nie sposób jest uznać, że wnioskodawca konserwując maszyny do szycia, pracował jako konserwator maszyn i urządzeń włókienniczych. Odnosząc się do pracy wymienionych pod poz. 8, działu VII ww. załącznika do uchwały nr 106, to choć dotyczą one również prac w przemyśle odzieżowym, to nie były one wykonywane w spornym okresie przez wnioskodawcę. We wskazanej pozycji wymieniono prace przy obsłudze urządzeń do prasowania, klejenia i wykrawania wyrobów w przemyśle odzieżowym w tym prace na stanowiskach: prasowacza, klejarza i wykrawacza – przy mechanicznym wykrawaniu. Prac na wskazanych stanowiskach wnioskodawca, co wynika jednoznacznie z materiału dowodowego, w spornym okresie nie wykonywał. Sąd pierwszej instancji wykluczył również możliwość zaliczenia ubezpieczonemu spornego okresu pracy, jako pracy przy bieżącej konserwacji agregatów i urządzeń na oddziałach będących w ruchu, w których jako podstawowe wykonywane są prace wymienione w wykazie.

Wnioskodawca wykonywał, bowiem prace na oddziałach, na których jako podstawowe nie były wykonywane prace wymienione w wykazie.

W rezultacie Sąd Okręgowy uznał, że wnioskodawca nie wykazał, aby spełnił przesłankę wykonywania pracy w warunkach szczególnych w wymiarze co najmniej 15 lat i na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie.

Apelację od powyższego wyroku złożył wnioskodawca, zaskarżając go w całości i zarzucając mu:

- sprzeczność istotnych ustaleń faktycznych z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego poprzez stwierdzenie, że wnioskodawca nie spełnia przesłanki zatrudnienia w warunkach szczególnych co najmniej przez 15 lat;

- naruszenie przepisów cyt. rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r. oraz uchwały (...) z 20 lipca 1983 r., poprzez stwierdzenie, że praca wnioskodawcy na stanowisku konserwatora maszyn i urządzeń nie stanowi pracy w warunkach szczególnych ustalonej powyższymi przepisami. Apelujący wskazał, że przepisy ww. rozporządzenia i uchwały nie ustalają podziału prac na stanowisku konserwatora maszyn i urządzeń dla maszyn włókienniczych i maszyn do szycia. Ponadto w dziale XIV wykazu A, pod poz. 25 ujęto prace związane „z bieżącą konserwacją agregatów i urządzeń”, co w połączeniu wykazem prac z działu VII, poz. 8 dotyczącym obsługi urządzeń do prasowania, klejenia i wykrawania wyrobów w przemyśle odzieżowym uzasadnia przyjęcie, że wnioskodawca wykonywał na powołanym stanowisku prace konserwatora maszyn i urządzeń na wydziałach będących w ruchu, gdzie jako podstawowe wykonywane były prace wskazane w wykazie. Z tych względów nie ma podstaw do zakwestionowania dokumentu w postaci świadectwa pracy wystawionego przez pracodawcę.

W konkluzji skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i przyznanie emerytury wraz z należnymi odsetkami, ewentualnie o uchylenie wyroku oraz poprzedzającej go decyzji organu rentowego i przekazanie sprawy do rozpoznania bezpośrednio organowi rentowemu. Nadto wniósł o zasądzenie od organu rentowego kosztów procesu.

Sąd Apelacyjny ustalił i zważył, co następuje:

Apelacja ubezpieczonego nie zasługiwała na uwzględnienie. Rozstrzygnięcie Sądu pierwszej instancji jest prawidłowe i znajduje oparcie zarówno w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, jak i obowiązujących przepisach prawa. Sąd Okręgowy w sposób właściwy przeprowadził postępowanie dowodowe, dokonał analizy zebranych dowodów, nie naruszając zasady swobodnej ich oceny i w oparciu o zasadnie przyjęty stan faktyczny sprawy prawidłowo zastosował konkretnie przywołane przepisy prawa materialnego.

Istota sporu na gruncie przedmiotowej sprawy sprowadza się do rozstrzygnięcia, czy wnioskodawca legitymuje się 15-letnim stażem pracy w warunkach szczególnych liczoną na dzień 1 stycznia 1999 r. Spełnienie przez ubezpieczonego pozostałych warunków określonych w art. 184 ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (j.t.: Dz.U. z 2015r., poz.748 ze zm.) jest na etapie apelacji bezsporne. Zgodnie z treścią art. 184 cyt. wyżej ustawy, ubezpieczonemu urodzonemu po dniu 31 grudnia 1948r., przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32 ustawy, tj. po ukończeniu 60 lat, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy – na dzień 1 stycznia 1999 r. osiągnął okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, wymagany w przepisach rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 z późn. zm.) – 15 lat oraz okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27 ustawy, to jest 25 lat.

Pracodawca Spółdzielnia (...) w O. potwierdził, że wnioskodawca wykonywał prace w warunkach szczególnych w okresie od 18 października 1980 r. do 10 grudnia 2001 r. na stanowisku konserwatora maszyn i urządzeń, wskazanym w dziale VII, pkt 4, ppkt 17 wykazu A, stanowiącego załącznik do uchwały Nr 106 Zarządu Centralnego Związku Spółdzielni (...) z dnia 20 lipca 1983r. w sprawie prac wykonywanych w warunkach szczególnych w jednostkach organizacyjnych spółdzielczości inwalidów. Wskazane tam w dziale VII, pod poz.4, prace przy produkcji i wykańczaniu wyrobów włókienniczych są przy tym zgodne z działem VII, poz.4 wykazu A stanowiącego załącznik

do cyt. rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983r. oraz z załącznikiem do zarządzenia nr 7 Ministra Przemysłu Chemicznego i Lekkiego z 7 lipca 1987r. w sprawie prac wykonywanych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w zakładach pracy resortu przemysłu chemicznego i lekkiego (Dz.Urz. MG.1987.4.7). W tym ostatnim wykazie stanowisko konserwatora maszyn i urządzeń mieści się w dziale VII, poz.4, pkt 47.

Należy w tym miejscu podzielić stanowisko Sądu Okręgowego, że świadectwo pracy czy świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawione przez pracodawcę, nie jest dokumentem urzędowym w rozumieniu art. 244 § 1 i 2 k.p.c., tylko dokumentem prywatnym, który stanowi dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie (art. 245 k.p.c.). Dokument taki podlega kontroli zarówno co do prawdziwości podanych w nim faktów, jak i co do prawidłowości wskazanej podstawy prawnej. W niniejszej sprawie Sąd Okręgowy słusznie uznał, że w ustalonych niespornie okolicznościach sprawy, wskazane przez pracodawcę w świadectwie pracy stanowisko, nie znajduje odzwierciedlenia w obowiązującym wykazie prac w szczególnych warunkach stanowiącym załącznik do cyt. wyżej rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983r., jak też w zgodnych z tym wykazem przepisach resortowych.

Jak podkreślono wyżej, zasadnicze okoliczności faktyczne sprawy nie są sporne. Sąd Okręgowy prawidłowo ustalił w oparciu o zgromadzone dokumenty pracownicze (świadectwo pracy, kopie angaży) i zeznania trzech świadków oraz wnioskodawcy, że Spółdzielnia (...) w O. była zakładem odzieżowym, który produkował wyroby szwalnicze, takie jak kurtki czy odzież ochronną. Zgodnie z dalej poczynionymi przez Sąd Okręgowy ustaleniami, w spółdzielni była szwalnia – dwie duże hale i krojownia, gdzie pracowali krojczy, szwacze, lagowacze (składacze) i kreślarze. W większej hali znajdowało się około 200 stanowisk szwalniczych, zaś w mniejszej około 100 takich stanowisk. Z dodatkowych wyjaśnień złożonych przez wnioskodawcę na rozprawie przed Sądem Apelacyjnym wynika niespornie, że stanowisk prasowniczych było 5 i około 5 stanowisk do klejenia, znajdowały się w wyodrębnionym miejscu na hali. Osobno było pomieszczenie krojowni z trzema krajarkami stołowymi i pięcioma ręcznymi. Maszyny szwalnicze były ustawione na halach w rzędzie, a na ich końcu były pozostałe stanowiska pracy (oświadczenie wnioskodawcy: 1:03-6:14 min. na płycie DVD na k.64 akt sprawy). Jak wynika z zeznań S. K. i T. K., wnioskodawca zajmował się głównie naprawą i konserwacją maszyn szwalniczych („najwięcej czasu zajmowały mu naprawy do maszyn szwalniczych, na których pracowały szwaczki”). Jak opisał sam wnioskodawca, wymieniał i remontował sprzęgła w maszynach szwalniczych, wymieniał tarcze sprzęgłowe, przyklejał tarcze, wymieniał zawory, dysze i odkamieniał pojemniki agregatów do prasowania. Ustalone w oparciu o zeznania świadków i samego ubezpieczonego okoliczności faktyczne odnoszące się do charakteru pracy, warunków w zatrudnienia w spółdzielni i rodzaju pracy wykonywanej przez J. B. nie były w zasadzie kwestionowane. Nie sposób zatem, mając na uwadze poczynione ustalenia, zgodzić się z zarzutem, iż dokonane przez Sąd Okręgowy istotne ustalenia faktyczne pozostają w sprzeczności ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym. Sprzeczność istotnych ustaleń sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego zachodzi wtedy, gdy powstaje dysharmonia między materiałem zgromadzonym w sprawie, a konkluzją, do jakiej dochodzi sąd na podstawie tego materiału. Innymi słowy mówiąc, sąd zebrał materiał dowodowy, lecz źle go ocenił. Tego rodzaju zarzut jest zasadny wówczas, gdy rozstrzygnięcie sądu I instancji jest sprzeczne z istotnymi dla rozstrzygnięcia okolicznościami, które sąd ustalił w toku postępowania albo, gdy wyprowadził logicznie błędny wniosek z ustalonych przez siebie okoliczności, albo wreszcie, gdy sąd przyjął fakty za ustalone bez dostatecznej podstawy (por. wyrok SA w Poznaniu z dnia 19 sierpnia 2009 r. w sprawie I ACa 507/09). W niniejszej sprawie Sąd Okręgowy w sposób całościowy i wyczerpujący odniósł się do zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, na podstawie którego dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych. Podobnie w sposób pozytywny należy ocenić wnioski, do jakich doszedł Sąd w oparciu o poczynione ustalenia, albowiem w pełni korelują ze zgromadzonymi dowodami, w tym przede wszystkim stanowią wierne odzwierciedlenie zeznań złożonych przez samego ubezpieczonego. Uznając trafność poczynionych przez Sąd pierwszej instancji ustaleń, Sąd Apelacyjny w pełni aprobuje również dokonaną przezeń subsumcję prawa materialnego. Zakład, w którym pracował ubezpieczony w latach 1980-1998, ze względu na charakter wykonywanych w nim prac, tj. przetwórstwo gotowych tkanin i dzianin, można zakwalifikować wyłącznie do gałęzi przemysłu odzieżowego. Niniejsza okoliczność z punktu widzenia możliwości przyznania wcześniejszych uprawnień emerytalnych ma, wbrew twierdzeniom apelacji, istotną rolę przy zakwalifikowaniu pracy ubezpieczonego pod konkretną pozycję wykazu A, stanowiącego załącznik do cyt. rozporządzenia Rady Ministrów 7 lutego 1983 r.

Nie budzi kontrowersji stwierdzenie, że przepisy dotyczące możliwości przejścia na wcześniejszą emeryturę z uwagi na ich szczególny charakter należy interpretować w sposób ścisły. Jak wynika z przepisów cyt. rozporządzenia i ukształtowanego na ich tle orzecznictwa Sądu Najwyższego, praca w szczególnych warunkach to praca wykonywana stale (codziennie) i w pełnym wymiarze czasu pracy (przez 8 godzin dziennie, jeżeli pracownika obowiązuje taki wymiar czasu pracy) w warunkach pozwalających na uznanie jej za jeden z rodzajów pracy wymienionych w wykazie stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 14 września 2007 r., III UK 27/07, OSNP 2008 nr 21-22, poz. 325; z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 210/07, OSNP 2009 nr 5-6, poz. 75 i z dnia 24 marca 2009 r., I PK 194/08, OSNP 2010 nr 23-24, poz. 281).

Ustawodawca kwalifikując poszczególne prace, jako wykonywane w szczególnych warunkach, miał na uwadze ich uciążliwość i szkodliwość dla zdrowia z uwagi na specyfikę poszczególnych gałęzi przemysłu. Przemysł włókienniczy, zaliczany do przemysłu lekkiego, zajmuje się przetwórstwem surowców na włókna, tkaniny i dzianiny. W dziale VII, poz. 4 wykazu A stanowiącego załącznik do ww. rozporządzenia ustawodawca wymienia wyłącznie prace przy produkcji i wykańczaniu wyrobów włókienniczych, dlatego nie może odnosić się dodatkowo do prac w przemyśle odzieżowym, które zostały ujęte w odrębnym punkcie (dział VII, poz.8) . Nie powinno budzić wątpliwości , że inny jest stopień uciążliwości przy pracach związanych z produkcją włókienniczą (odnosi się to m.in. do poziomu zapylenia, hałasu), a inny – w przemyśle odzieżowym. Pośrednio wskazuje na to też zdecydowanie większa liczba stanowisk pracy w szkodliwych warunkach w przemyśle włókienniczym w porównaniu do przemysłu odzieżowego. Spółdzielnia (...) w O. zajmowała się bez wątpienia tylko produkcją odzieżową. Ubezpieczony, pracując w spornym okresie jako konserwator maszyn i urządzeń, pozostawał pracownikiem branży odzieżowej. Tym samym z punktu widzenia przywołanego rozporządzenia wykonywane przez ubezpieczonego czynności pracownicze nie mogły zostać uznane za prace w szczególnych warunkach z działu VII, poz. 4 wykazu A stanowiącego załącznik do cyt. rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983r. oraz z działu VII, poz. 4 pkt 17 wykazu A stanowiącego załącznik do uchwały nr 106 Zarządu Centralnego Związku Spółdzielni (...) z 20 lipca 1983 r. Wskazana regulacja, choć wymienia, jako prace w szczególnych warunkach, zatrudnienie na zajmowanym przez wnioskodawcę stanowisku konserwatora maszyn i urządzeń (chodzi o przepisy branżowe), to jednak odnosi się wyłącznie do maszyn i urządzeń powiązanych z produkcją i wykańczaniem wyrobów włókienniczych, a takiej produkcji zakład zatrudniający ubezpieczonego bez wątpienia nie prowadził. Zajmował się wyłącznie pracami w przemyśle odzieżowym – szyciem odzieży z gotowych tkanin i dzianin.

Jak wyżej wskazano, przewidziane przez ustawodawcę prace w szczególnych warunkach wykonywane w zakładach odzieżowych, zostały ujęte w dziale VII, pod poz. 8 wykazu A . Według niniejszej regulacji, do prac w warunkach szczególnych zalicza się pracę przy obsłudze urządzeń do prasowania, klejenia i wykrawania wyrobów w przemyśle odzieżowym w tym na stanowiskach: prasowacza, klejarza i wykrawacza – przy mechanicznym wykrawaniu. Sąd Okręgowy zasadnie podniósł, że wnioskodawca nie wykonywał prac na wskazanych stanowiskach.

Sąd Apelacyjny w pełni podzielił stanowisko Sądu Okręgowego, zgodnie z którym czynności pracowniczych wykonywanych przez ubezpieczonego nie można również zaliczyć do prac z działu XIV, poz. 25 wykazu A, tj. prac przy bieżącej konserwacji agregatów i urządzeń na oddziałach będących w ruchu, w których jako podstawowe wykonywane są prace wymienione w wykazie. W tym wypadku konieczne jest bowiem, aby praca taka była podejmowana na oddziałach, na których jako podstawowe były wykonywane prace wymienione w wykazie. Zgromadzony materiał dowodowy (w tym w szczególności twierdzenia samego wnioskodawcy) bezspornie wskazuje na fakt, iż zakład zajmował się szyciem odzieży. Prace szwalnicze (na stanowisku szwacza w branży odzieżowej) nie są przez ustawodawcę wymienione w wykazie prac w warunkach szczególnych. Wnioskodawca naprawiał głównie urządzenia szwalnicze, które znajdowały się na dwóch halach – na jednej było 200 stanowisk pracy szwacza, a na drugiej - 100 takich stanowisk. Natomiast krojownia była odrębnym pomieszczeniem, a stanowiska prasowaczy i klejarzy na głównych halach szwalniczych były pojedyncze (w sumie około 5 stanowisk) i dlatego , wbrew twierdzeniom apelacji , nie można uznać , że na którejkolwiek z hal szwalniczych „jako podstawowe” były wykonywane prace wymienione w wykazie. W rezultacie, skoro wnioskodawca w latach 1980-1998 nie wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu prac wymienionych w wykazie A stanowiącym załącznik do cyt. rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r., to brak jest podstaw do uznania tego okresu jako pracy w warunkach szczególnych.

Reasumując, apelacja ubezpieczonego jest nieuzasadniona, bowiem nie wykazał on wymaganych 15 lat pracy w warunkach szczególnych, a tym samym nie została spełniona przesłanka do przyznania mu emerytury w obniżonym wieku na podstawie art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Z omówionych względów Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. orzekł, jak w sentencji.